

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobkyně: **N.T.O.**, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 3. 6. 2009 čj. MV-18322/VS-2008

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen ministerstvo) ze dne 7. 11. 2008. Tímto rozhodnutím ministerstvo zamítlo podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců), žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podanou podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně nesouhlasí se závěrem, který shodně učinily správní orgány, o absenci důvodů hodných zvláštního zřetele. Žalobkyně přitom porodila dítě, o které se objektivně nemohla sama bez manžela v zemi původu postarat. Manžel i dítě měli v době podání žádosti na území ČR povolen dlouhodobý pobyt. Žalobkyně byla držitelkou povolení k trvalému pobytu, které jí bylo zrušeno, neboť bylo zjištěno, že k žádosti doložila nepravdivý rodný list. Vzhledem k věku žalobkyně nebylo možno podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dle § 42a zákona o pobytu cizinců, když nedosáhla věku 20 let. Žalobkyně do ČR přicestovala v mladistvém věku proto, že se o ni matka nemohla objektivně postarat. Domů s dítětem by se vrátit nemohla. Musela by žít v bídě bez pomoci. Manžel na území ČR podniká a tyto příjmy jsou jediným zdrojem obživy rodiny. Pokud by

vycestoval a vrátil se s rodinou do Vietnamu, tyto příjmy by neměl. Žalobkyně opakovaně zdůrazňovala, že ona sama se žádného protiprávního jednání nedopustila. Žila rodinným životem, narodilo se jí dítě a za této situace jí byl zrušen pobyt na území. Navíc ani nemohla požádat o nižší pobytový status, kterým zákonodárce takové případy postihuje a který je upraven v §42a zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný i správní orgán prvního stupně zcela opomněly smluvní závazky ČR, zejména čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech o respektování rodinného a soukromého života. Podle čl. 8 odst. 2 nemůže stát do tohoto práva zasahovat s výjimkou případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti, v zájmu mezinárodní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod druhých. V případě žalobkyně zjevně není dána žádná aktuální hrozba z narušení mezinárodní bezpečnosti ani veřejné bezpečnosti a ani další podmínky dle čl. 8 odst. 2 úmluvy, a proto není možné zasáhnout do jejích práv. Neudělení povolení k trvalému pobytu za situace, kdy žalobkyně objektivně nemůže svůj rodinný život na území realizovat cestou jiné formy pobytu, má stejné důsledky, jako by žalobkyni bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Také zájem nezletilého dítěte nebyl v řízení vůbec zohledněn. Žalobkyně má za to, že tato její situace je postižena okolnostmi, které jsou výjimečné a dodává: „Ne každé cizince je bez toho, aby situaci jakkoli zapříčinila, zrušen po 4 letech pobytu trvalý pobyt, narodí se jí dítě a vzhledem ke svému věku nemůže požádat o povolení jiné formy pobytu.“

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Zdůraznil, že žalobkyně začátkem dubna 2009 svévolně opustila spolu se svým nezletilým dítětem místo hlášeného pobytu a vycestovala do Německa. V rámci tzv. dublinského řízení měla být předána zpět do ČR, k jejímu předání však nedošlo. Dle poznatků žalovaného se žalobkyně i s dítětem v průběhu dublinského řízení vzdálila z ubytovacího zařízení a jejich další pobyt není znám.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

Žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu z důvodů zvláštního zřetele hodných dne 17. 7. 2008. K žádosti doložila odůvodnění, v němž uvádí okolnosti obdobně jako v žalobě. Uvádí, že do ČR přicestovala v době, kdy jí nebylo ještě ani 15 let. Ve Vietnamu vyrůstala bez otce a žila velice skromný život jen s matkou. Matka ji poslala do ČR za otcem, aby měla lepší život. Otce dříve vůbec neznala a byl to pro ni naprosto cizí člověk, nikdy ho neměla ráda a později od něj odešla. Později se dozvěděla, že její rodný list není pravý. Neví však, kdo by mohl být ve skutečnosti jejím otcem, vychází jen z toho, co jí řekla matka. V ČR je vdaná a očekává narození potomka. O vízum může žádat pouze ve Vietnamu, což vyžadují vycestování. Neví však, kde by bydlela a kam by se vrátila, než bude její vízum vyřízeno. O dlouhodobý pobyt nemůže žádat, neboť jí ještě není 20 let a pobyt po 5 letech také nesplňuje. Chápe sice, že není v zájmu českého státu tolerovat podvodné jednání, ona sama se však ničeho nedopustila. Vrátit se zpět do Vietnamu bez manžela není schopna.

V průběhu řízení bylo mj. zjištěno, že žalobkyně měla na území ČR povolen trvalý pobyt na základě rozhodnutí ze dne 22. 7. 2004 za účelem sloučení rodiny s otcem C. V. K.. Podkladem pro vydání tohoto povolení byl mj. předložený rodný list, o němž bylo následně zjištěno, že není pravý. Proto byla platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyni zrušena, a to rozhodnutím Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, ze dne 27. 3. 2008 čj. SCPP-90/BR-IX-C-2008 ve spojení s rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 28. 8. 2008 čj. CPR-6902-1/ČJ-2008-9CPR-C218.

Dne 5. 8. 2008 se žalobkyni narodil syn V.M.N., jehož otcem je H. V. N., který má na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, a to do 26. 12. 2009. S otcem dítěte uzavřela žalobkyně sňatek na zastupitelském úřadu V. v Praze, a to dne 7. 4. 2008.

Žalobkyně byla před vydáním rozhodnutí uvědomena o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, avšak ve stanovené lhůtě tohoto svého práva nevyužila.

Rozhodnutím ministerstva ze dne 7. 11. 2008 čj. OAM-716-5/TP-2008 byla žádost žalobkyně zamítnuta. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministerstvo shrnulo zjištěný skutkový stav a uvedlo, že ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí být důvody zvláštního zřetele hodné vždy odůvodněny skutečnostmi svým způsobem výjimečnými či za daných okolností naléhavě vyžadujícími udělení trvalého pobytu a jsou tak posuzovány zejména ve vztahu k žadateli samotnému a s ohledem na nutnost či naléhavou potřebu udělení trvalého pobytu na území ČR.

Ministerstvo důvody uváděné žalobkyní nepovažuje za důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Rodinný život žalobkyně může být realizován i v zemi jejího původu. Manžel i syn žalobkyně (ministerstvo uvádí nesprávně, že se jedná o dceru, pozn. soudu) pobývají na území ČR na základě přechodného pobytu a jsou oba, shodně jako žalobkyně, vietnamské státní příslušnosti. Žalobkyně uvádí, že neví, kde by ve V. bydlela. Vzhledem k tomu, že na území V. pobývají její příbuzní, a to i ze strany manžela, však ministerstvo tuto okolnost nepovažuje za okolnost skutečně bránící jejímu návratu do země původu.

Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí rozklad, v němž zopakovala důvody, které jí vedly k podání žádosti, a doplnila, že v průběhu řízení se jí narodil potomek. Upozornila, že pro tvrzení, že by žalobkyně mohla žít ve V. u svých příbuzných anebo u příbuzných svého manžela, nemá správní orgán žádné podklady a takové tvrzení je proto v podstatě nepřezkoumatelné. Ministerstvo namísto toho, aby hájilo práva nabytá v dobré víře, má v podstatě jediného viníka, na kterého dopadají důsledky zjištěných nesrovnalostí v rodném listě, a tím je žalobkyně. K tomu dodává: „Je opravdu velice zvláštní, komu má policie v úmyslu pomáhat a koho chce chránit, když ani neučinila základní kroky ke zjištění pachatele, který ve skutečnosti údajný padělaný rodný list v souvislosti s předchozím pobytem účastnice řízení předložil.“ Žalobkyně za vzniklou situaci nenese žádnou odpovědnost.

Ministr vnitra žalobou napadeným rozhodnutím rozklad žalobkyně zamítl. V odůvodnění shrnul dosavadní průběh řízení a následně k námitkám uvedeným v rozkladu uvedl, že je nepovažuje za opodstatněné. Jde především o zopakování důvodů uvedených již při podání žádosti. Ministr proto zopakoval, že v případě žalobkyně nebylo shledáno, že by zjištěné skutečnosti dosahovaly takové výjimečnosti, která by odůvodňovala udělení nejvyššího statutu pobytu cizinců v České republice. Ani manžel ani nezletilý syn žadatelky, oba státní příslušníci V. s. r., nemají na území ČR povolen trvalý pobyt. Z žádosti žadatelky nevyplývají žádné objektivní okolnosti, které by odporovaly závěru ministerstva o možnosti realizace jejího rodinného života ve V.

V průběhu řízení o rozkladu navíc bylo zjištěno, že žalobkyně dne 15. 1. 2009 podala za sebe a za svého syna žádost o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu tohoto řízení opustila i s dítětem území ČR a vycestovala do Německa. Zde byla zjištěna její totožnost a v rámci tzv. dublinského řízení měla být předána zpět do ČR, k transferu však nedošlo. Proto ministr podaný rozklad zamítl.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.

Podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.

Ze smyslu a účelu této právní úpravy je zřejmé, že cizinec, který žádá o povolení pobytu dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí sám v žádosti ozřejmit, v čem spatřuje na své straně důvody zvláštního zřetele hodné a musí k prokázání svých tvrzení v tomto ohledu nabídnout doklady, které jeho tvrzení potvrzují.

V daném případě bylo zjištěno, že žalobkyně na území ČR původně pobývala na základě povolení k trvalému pobytu. Platnost tohoto povolení byla následně zrušena, neboť se ukázalo, že povolení bylo vydáno na základě nepravého rodného listu žalobkyně. Je tedy zřejmé, že žalobkyní tvrzené důvody zvláštního zřetele hodné mají svůj původní základ v nezákonném jednání spočívajícím v předložení nepravého rodného listu žalobkyně. Byť lze souhlasit s žalobkyní, že s ohledem na její věk se ona sama na tomto podvodném jednání nejspíše přímo nepodílela, je zřejmé, že povolením pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by správní orgány de facto legalizovaly toto předchozí nezákonné jednání učiněné v jejím zájmu. Vzhledem k tomu je zapotřebí posuzovat případ žalobkyně nanejvýš obezřetně.

Správní orgány v daném případě vycházely z toho, že žalobkyně má na území V. příbuzné (svoji matku a příbuzné jejího manžela). Vzhledem k tomu dospěly k závěru, že žalobkyně může bez větších problémů žít i na území V. Její manžel i její syn jsou oba občany V. a na území ČR mají povolen pouze dlouhodobý, nikoli trvalý, pobyt. Žalobkyně v podaném rozkladu sice uváděla, že toto tvrzení ministerstva nemá žádnou oporu ve spisovém materiálu, sama ale neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by dovozovala, proč se do V. vrátit nemůže. V žalobě pak rovněž pouze obecně uvádí, že „domů s dítětem by se vrátit nemohla, musela by žít v bídě bez pomoci.“ Takto zcela obecně formulované tvrzení ovšem ani správní orgány ani soud nemohly vzít v potaz, neboť není podepřeno žádnými dalšími konkrétními skutečnostmi. Jak již bylo shora uvedeno, u tohoto typu řízení je přitom povinností žalobkyně, aby takové konkrétní skutečnosti sama uvedla.

O správnosti závěru správních orgánů, že nutnou podmínkou realizace rodinného života žalobkyně není její pobyt na území ČR, svědčí ostatně i skutečnost, že žalobkyně ještě před vydáním rozhodnutí o rozkladu opustila území ČR i se svým synem, vycestovala do Německa a její současný pobyt není znám.

Soud proto shledal, že závěr správních orgánů o tom, že na straně žalobkyně nejsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro povolení trvalého pobytu dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, má oporu v provedeném dokazování a závěr správních orgánů je

v odůvodnění rozhodnutí obou stupňů srozumitelně a přezkoumatelným způsobem odůvodněn. Žalobkyně pak v žalobě neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištění a z nich vycházející právní úvahy správních orgánů zpochybňovala.

Důvodná tak nemůže být ani námitka vztahující se k údajnému porušení čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť žalobou napadeným rozhodnutím nedochází k zásahu do práva na soukromý a rodinný život. Jak totiž bylo shora podrobně odůvodněno, žalobkyně může svůj soukromý a rodinný život a realizovat ve V.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 5. ledna 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu